

[Chr. Madsen.]

og statens, kommunernes og arbejdsgivernes tilskud til kasserne/kassen forøges.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling i folketinget.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1966 til 31. marts 1967.

(Lovforslaget (nr. 63) findes i tillæg D. sp. 1, fremsættelsen i tidenden sp. 1688).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Jørgensen: Da mit partis ordfører desværre ikke kan være til stede i dag på grund af sygdom, skal jeg på mit partis vegne gøre nogle bemærkninger til det foreliggende finanslovsforslag.

Med opstillingen af den nye form for finanslov, den såkaldte rammebevillingsordning, har man fra regeringens side forsøgt at gennemføre den planlægning af de offentlige udgifter, som der har været udtalt ønske om fra mange sider. Den vigtigste fordel ved rammebevillingsordningen er naturligvis, at den udvidede dispositionsudgang skulle betyde, at det i langt ringere omfang vil blive nødvendigt at få reguleret bevillingsordningerne ved ændringsforslag til finanslovsforslaget eller ved tillægsbevilling.

Man må også betragte regeringens invitation til det private erhvervsliv om et samarbejde med hensyn til at vurdere effektiviteten af det offentlige investeringsprogram som et led i denne planlægning.

Gennem disse bestræbelser er der håb om en mere balanceret økonomisk udvikling i de kommende år for den offentlige sektor. Den offentlige sektor består imidlertid også af kommunerne, og for at den samlede planlægning skal blive mere effektiv, er det naturligvis nødvendigt, at kommunerne inddrages i dette arbejde, og her er det selvfølgelig helt afgørende, at man får større kommuner, således at det overhovedet bliver teknisk muligt at foretage en planlægning.

En balanceret økonomisk udvikling i samfundet er imidlertid ikke alene afhængig af hensigtsmæssig offentlig planlægning. Selv om det offentlige ved hjælp af finanspolitikken har visse muligheder for at sikre en forholdsvis jævn udvikling i det private erhvervslivs forbrug og i investeringerne, viser udviklingen i de seneste år, at de finanspolitiske midler, vi har, ikke virker tilstrækkeligt hurtigt og tilstrækkeligt effektivt.

Som bekendt har det økonomiske råd og andre økonomiske eksperter anset svingningerne i investeringsomfanget i den private sektor for at være en af hovedårsagerne til den økonomiske uligevægt her i landet. Men hvordan skal man sikre en jævnere økonomisk udvikling, uden at man foretager direkte indgreb i det private erhvervslivs dispositioner, hvilket vi ikke ønsker fra vor side?

Afgørende i den forbindelse er, hvorledes skattesystemet er indrettet. Man må have skatteformer, som tilstrækkeligt hurtigt og tilstrækkeligt smidigt tager hensyn til ændringer i forbruget og ændringer i indtægterne, hvorved også investeringerne får et meget jævnt forløb.

Fra socialdemokratisk side har vi tidligere peget på, at kildeskat vil have en gavnlig konjunkturpolitisk virkning, idet den flytter beskatningen frem til erhvervelsestidspunktet og på denne måde tager toppen af forbrugsstigningen. En generel omsætningsafgift — hvad enten det nu skal være en detailomsætningsafgift eller en merværdiafgift — har ligeledes gunstige konjunkturpolitiske virkninger.

Den gældende indkomstbeskatning har navnlig takket være de mange fradrag den modsatte virkning; men det er ikke hensigten på nuværende tidspunkt at gå ind i en diskussion om alle de skatteproblemer, som må løses i en samlet skattereform. Tiden er vel nu endelig moden til en sådan reform. Jeg ønsker blot at pege på, at skal man have en stabil økonomisk udvikling i samfundet, er det nødvendigt, at staten foretager sin planlægning. Denne planlægning foreligger nu. For det private erhvervsliv skal planlægning — hvis man tør bruge det ord — foretages gennem en hensigtsmæssig beskatning, og en sådan hensigtsmæssig beskatning må vi se at få